

Hoop en geloof in de liefde

Hoop en geloof in de liefde

Astrid den Boer-Hasenbos

Roman

Auteur: Astrid den Boer-Hasenbos

Foto Stenen op rozenblaadjes bedje: Astrid den Boer-Hasenbos

Foto Hoop, geloof en liefde hangertje: Mary-lou Kracht

Foto Beer: Ron van Vossen

Foto Hangbrug: Ron van Vossen.

Foto auteur: Ron van Vossen.

Cover design: Alexander den Boer

Correctors: Elly Broeksema-Lootens

Henny Picauly

Tineke Duran

ISBN nr: 9789464659757

Derde druk

©Astrid den Boer-Hasenbos

1.

Voetstappen klonken gehaast over het voetpad. Gejaagd hijgen was duidelijk hoorbaar. Sara keek angstig over haar schouder terwijl ze door bleef rennen. Ze botste bijna tegen iemand op.

‘Sorry,’ mompelde ze, terwijl ze door rende. Ze stak de straat over. Ze kon nog maar net een remmende auto ontwijken. De chauffeur schold haar de huid vol. Een aantal auto’s toeterden luid. Ze hoorde het niet eens. Ze keek weer om. Ze zag dat hij haar nog steeds achtervolgde. Dit keer lukte het haar wel om hem ver voor te blijven. De adrenaline zorgde ervoor dat ze “vleugels” leek te hebben. Het enige wat door haar hoofd maalde, was dat ze ervoor moest zorgen dat ze niet in zijn handen terecht zou komen, anders zou ze het niet overleven. Net zoals...

Sara kreunde. Niet denken! Niet denken! Die woorden dreunden constant door haar hoofd. Ze rende verder. Ze schoot een steegje in en aan het einde van het steegje stak ze al rennend weer een straat over. Ze had het geluk dat ze tussen de auto’s door kon schieten. Hier en daar toeterden de auto’s weer.

Ze bleef echter rennen en probeerde niet achterom te kijken. Dat ze nog steeds achtervolgd werd, hoorde ze aan de snelle voetstappen een eindje verder achter zich.

De man die haar achtervolgde, had klikkende hakken. Ze schoot een volgende straat in en rende richting het bos. Het bos was een goede plek om zich te verstoppen. Hier kon ze onzichtbaar worden.

Ze rende door. Nu het bos in. Ze rende dwars door lage struikjes, sprong over boomstammen die in de weg lagen en vloog zigzaggend door het bos, expres het gewone wandelpad ontwijkend.

Ze struikelde maar krabbelde, al achteromkijkend, gelijk weer op. Zo te zien had ze haar achtervolger afgeschud. Ze vroeg zich af voor hoelang. Ze kon niet anders dan blijven rennen. Des te verder ze van hem verwijderd was des te beter.

Ze wilde nooit meer terug! Stoppen en op adem komen was even niet aan de orde. Haar longen brandden in haar borstkas. Ondanks

dat bleef ze rennen. Ze moest ervoor zorgen dat hij haar niet kon vinden. Misschien zou hij dan eindelijk beseffen dat het onmogelijk was om dit keer te winnen. Ze realiseerde zich echter dat ze daar niet al te erg op moest hopen. Ze had tenslotte al vaker geprobeerd om te ontsnappen. Dat was tot op heden nooit succesvol geweest. Hij had altijd gewonnen. Maar dit keer kon ze met geen mogelijkheid meer terug. Het was genoeg geweest!

Haar kleding bleef af en toe aan takken hangen. Ze trok het los en checkte snel of er niets aan de takken achterbleef. Ze kon het zich niet permitteren om sporen achter te laten. Als hij de honden ging halen, dan zou hij haar alsnog kunnen vinden.

Ze kwam bij een brede greppel. Deze stond, op een klein laagje water na, bijna helemaal droog. Sara sprong erin. Water zou haar geur neutraliseren. Weer een mogelijkheid om geen sporen achter te laten. Het rennen ging nu minder goed door het kleine laagje water dat in de greppel stond, maar ze zette door. Het was glibberig en ze gleed een paar keer uit. Haar kleding werd nat en haar handen en delen van haar broek zaten al snel onder de modder. Haar schoenen bleven een paar keer steken in de blubber.

Ze begon te vermoeden dat de natte schoenen ook een paar blaren hadden veroorzaakt, omdat bepaalde plekken op haar voeten pijnlijk aanvoelden. Ze bleef echter doorrennen. Die blaren waren van latere zorg. Ze moest nu doorzetten!

De greppel hield na enkele tientallen meters op. Ze klom via de oever omhoog. Haar ogen zochten gehaast de omgeving af. Haar achtervolger was in geen velden of wegen meer te bekennen. Mooi! Zou hij het echt opgegeven hebben? Ze hoopte het van harte. Het gaf haar in elk geval even de kans om uit te rusten. Sara leunde met haar handen op haar knieën en hijgde heftig. Ze moest even op adem komen. Ze had van haar leven nog nooit zo hard gerend.

Ze keek om zich heen. Ze had geen idee waar ze was. Ze was haar oriëntatie kwijt en had geen idee waar haar vluchtweg uiteindelijk uit zou komen. Eén ding wist ze wel. De weg achter haar moest ze in ieder geval achter zich zien te houden. Ze ging niet meer terug. Nooit meer!

Opeens hoorde ze geritsel achter zich. Ze keek geschrokken achterom. Haar ogen vlogen van links naar rechts en weer terug. Het enige wat ze zag was een hert, waarschijnlijk een wapiti. Ze had wel eens gehoord dat die dieren hier voorkwamen. Het dier had echter geen oog voor haar en sjokte langzaam verder. Ze haalde opgelucht adem.

Sara begon weer te rennen. Ze moest verder het bos in. Hoe verder, hoe beter. Hier zou ze niet gevonden worden.

Er klonk een luid scheurend geluid. Haar blouse scheurde open en bleef voor een deel aan een tak hangen. Ze vloekte en rukte het stukje katoen, dat achtergebleven was, los. Sara keek weer in de richting waar ze vandaan kwam. Niemand te zien!

Ze duwde het kapotte voorpand terug en knoopte het uiteinde aan haar beha vast. Ze was kwaad op zichzelf dat ze niet beter had uitgekeken. Ze had niet op haar omgeving gelet, maar alleen op het feit of ze nog achtervolgd werd.

Het was nu niet ideaal om met gescheurde kleding rond te blijven lopen. Ze bezat geen geld. Hoe zou ze nu in godsnaam aan nieuwe kleding moeten komen? Nou ja, dat was van latere zorg.

Ze moest eerst zien te verdwijnen en dan pas kon ze er eens goed over na gaan denken. Het was intussen gaan regenen. In de verte hoorde ze de donder rollen. Het nadeel van onweer in de bergen was dat het nog wel eens bleef hangen. En als ze ergens verschrikkelijk bang voor was, was het wel om tijdens een onweersbui buiten te zijn.

Sara begon weer te rennen. Ze moest ergens onderdak zien te vinden. Het was veel te gevaarlijk om tijdens een onweersbui in het bos rond te lopen. De donder was gelukkig nog erg ver weg. Het gerommel klonk nog zacht, dus was ze nog redelijk veilig. Maar voor hoelang nog?

Haar blik gleed zenuwachtig door de omgeving. Er moest toch ergens een schuilplek zijn? Onweer kon heel snel dichterbij komen. Vooral als het ging waaien. Ze schoot allerlei gebedjes naar boven in de hoop dat ze gauw ergens onderdak kon vinden.

Ze wist niet hoelang ze gelopen had. Het begon al donker te worden. Het onweer kwam nu dichterbij. Het begon ook harder te

waaien. Het huilen stond haar nader dan het lachen. Dit was *echt* niet leuk meer.

Plotseling kwam er een blokhut in zicht. Het stond een eindje verderop tussen de bomen. Ze haalde opgelucht adem en dankte de hemel op haar blote knieën dat ze de juiste weg had gekozen.

Misschien woonden hier mensen die haar konden helpen en onderdak wilden verlenen totdat de onweersbui voorbij getrokken was. Ze rende ernaartoe en klom de drie treden van het trapje naar de veranda op. Sara keek nog een keer in de richting vanwaar ze gekomen was, terwijl ze met haar handen op haar knieën uit stond te hijgen. Nog steeds niemand te zien. Ze haalde opgelucht adem en ging rechtop staan.

Het regende inmiddels behoorlijk hard en de donder kwam nu heel dichtbij. De bliksemschichten vlogen door de lucht en de donder volgde er al gauw na. Dat had er waarschijnlijk voor gezorgd dat haar achtervolger de achtervolging gestaakt had. Misschien hoopte de man wel dat ze verslonden zou worden door een van de grizzly beren, die hier rond konden lopen. De gedachte dat ze die beren tegen zou kunnen komen, deed haar griezelen.

Sara hoopte dan ook dat ze in de blokhut eventjes veilig zou zijn. Er flitste weer een bliksemschicht door de lucht en gelijk volgde de donder er luid knetterende achteraan. De onweersbui hing nu boven de blokhut. Dit zorgde ervoor dat ze niet eerst aanklopte maar gelijk de deur opengooide en naar binnen vluchtte. Ze gooide meteen de deur weer dicht en leunde er met gesloten ogen tegen aan. Ze trilde over haar hele lichaam.

Omdat ze geen reactie kreeg toen ze plotseling naar binnen was gestormd, opende ze haar ogen. Ze keek om zich heen en fronste haar wenkbrauwen. De blokhut zag er betrekkelijk verlaten uit. Niets wees erop dat hier mensen verbleven. Niets wees er op dat hier snel mensen terug zouden komen. Er volgde weer een bliksemschicht met gelijk een donderslag er achteraan. Ze kromp ineen en jammerde weer. Opnieuw schoot er een bliksemschicht door de lucht en knetterde er een donderslag zo hard achteraan dat ze bang was dat hij ergens ingeslagen was.

Haar hart klopte wild in haar keel. Ze sloot even haar ogen en probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen. Toen haar

ademhaling rustiger werd opende ze haar ogen en schoof ze de twee grendels die aan de binnenkant van de deur zaten dicht. Eigenlijk gelijk beseffend dat dit het onweer niet tegen zou kunnen houden, maar ze voelde zich er toch iets veiliger door.

Er flitste weer een bliksemschicht door de lucht. Het goot inmiddels. De regen kletterde op het dak. Ze kreunde toen er weer een donderslag gelijk na de bliksem volgde. Haar ogen vlogen angstig naar het plafond. Het zag er niet naar uit dat het dak lekte. Het leek ook solide genoeg. Net zoals de rest van de blokhut. Er volgde weer een bliksemschicht en een donderslag. Het onweer was nog steeds gevaarlijk dichtbij. De grond trilde ervan.

Ze knee haar ogen weer stijfdicht en bleef een tijdje tegen de deur aangeleund staan. Het stelde haar ergens gerust dat het zo hard regende. Op deze manier kon er geen brand ontstaan, toch?. Het was overal waarschijnlijk veel te nat.

Toen de donder wat af leek te zwakken, deed ze haar ogen pas weer open. Haar ogen gleden door de ruimte. Ondanks dat het vrij donker in de ruimte was, viel het haar nu op dat de blokhut ingericht was met de meest noodzakelijkste meubels.

De blokhut was gebouwd van op elkaar gestapelde boomstammen, die in elkaar vielen en vakkundig aan de uiteinden met touw aan elkaar verbonden waren. De raampjes waren klein en hadden luiken om het daglicht dat door de bomen naar binnen viel, buiten te sluiten. Maar ondanks dat de luiken nu open stonden, was het toch nog vrij donker binnen. Dat kwam natuurlijk door de donkere donderwolken die boven de blokhut hingen.

Ze zag wel dat er een bank en een paar fauteuils stonden. Ze waren zo te zien handgemaakt en bestonden uit planken en gehalveerde boomstammen. Op de zittingen van de bank en stoelen lagen kussens. De salontafel bestond uit een boomstronk met een paar planken erop. Alles was keurig afgewerkt en gladgeschuurd.

In de hoek van de ruimte stond een eettafel met een paar bankjes zonder rugleuning, eromheen. De eettafel was op dezelfde manier gemaakt als de salontafel. Er stond een vierkante gietijzeren

houtkachel naast een keukenblokje waarop een waterketel stond. Er lagen wat houtblokken naast de kachel.

Het aanrecht was eenvoudig en het verbaasde haar dat er zelfs een gootsteen was. Er stond een ouderwetse waterpomp op het aanrecht die met de hand bediend moest worden, en toen ze een paar keer met de hendel heen en weer pompte, kwam er zowaar water uit.

Ze pakte de mok die omgekeerd op het aanrecht stond en hield deze onder de straal. Ze besepte pas hoeveel dorst ze had toen ze het eerste slokje had genomen. Ze dronk de hele mok leeg en zette hem weer omgekeerd op het aanrecht. Boven het keukenblokje hingen een paar kastjes en er hingen wat pannetjes aan haken onder de bovenkastjes.

Haar ogen gleden weer verder de kamer rond. Boven de eettafel hing een olielamp. Dat was de enige verlichting in de kamer. Er zat een deur in een hoek van de kamer. Toen ze die opende, zag ze een groot tweepersoonsbed zonder beddengoed in het midden van de kamer staan.

Aan een kant van het bed stond een kledingkast, waarvan een van de deuren een spiegeldeur was. Aan de andere kant van het bed stonden een gewone stoel en een nachtkastje. Aan het voeteneind van het bed stond een ligbad. Hier zaten geen kranen aan en daarom vermoedde ze, dat het bad gevuld werd met emmers water die verwarmd werden op de houtkachel. Er zat wel een stop in de bodem en toen ze die er uithaalde, zag ze een rechtstreekse verbinding naar buiten.

Sara glimlachte. Handig! Goed over nagedacht. Geen onnodig gesleep met een vol bad. Ze stopte de stop weer in het gat. Haar blik gleed weer terug naar het bed. Zo te zien verbleven hier waarschijnlijk af en toe één of twee personen en dat zouden dan vermoedelijk geen twee mannen zijn. Tenminste, dat nam ze aan. Ze kon zich niet echt voorstellen dat mannen bij elkaar in een tweepersoonsbed sliepen.

Als ze Hollywoodfilms moest geloven dan was dat zo. En meer bedden waren er niet in de blokhut. Ze zou dus niet worden overvallen door een legertje jagers waar ze onbewust bang voor was

geweest. Aangezien het bed was afgehaald, kwam de eigenaar vermoedelijk ook niet gauw terug. Dat stelde haar een beetje gerust.

Haar ogen gleden van het bed verder de kamer rond. Onder het raam stond nog een ladekastje met daarop een olielamp. Dat was de enige verlichting in deze kamer. In de slaapkamermuur tegenover het bed zat nog een deur en toen ze die opende zag ze een primitief toilet. Het was een houten plank tegen de muur met een gat erin, waar een deksel op lag. Er stond zo'n zelfde pomp als in de keuken aan de zijkant, die de behoeften weg kon spoelen.

Toen ze de deksel van het toilet opende, zag ze water glinsteren. Het leek wel alsof er een klein beekje onder het huis doorstroomde. Kennelijk stond de blokhut op palen. Vandaar natuurlijk dat trapje bij de voordeur en vandaar dat het toilet op deze plaats gemaakt was, dacht ze. Logisch!

Sara liep weer terug naar de kamer. Plotseling flitste er weer een lichtflits door de ramen. Ze schrok zich een ongeluk. Het kwam volkomen onverwacht, omdat het alweer een tijdje rustig geweest was. Ze had gedacht dat het onweer was overgedreven. Kennelijk was de onweersbui toch weer teruggekomen nadat deze tegen de bergketen was gebotst. De ruiten rinkelden in de kozijnen toen kort na de bliksem de donder weer van zich liet horen.

Sara kromp weer ineen en keek onrustig rond. Opnieuw vroeg ze zich af of ze hier wel veilig was. Ze probeerde niet te kermen toen er weer een lichtflits door de blokhut flitste. Haar hart klopte wild in haar keel. Ze rende naar de houten luiken die aan de raamkozijnen vastzaten en klapte ze dicht. Bang dat de bliksem door de ramen heen naar binnen zou slaan. Was dat eigenlijk mogelijk?

Haar blik gleed weer langs de muren van de blokhut. De hele blokhut bestond uit hout. Zou de bliksem zo diep kunnen doordringen, dat het tussen de bomen door de hut zou kunnen raken? Zou de bliksem de blokhut in brand kunnen steken? Zo ja, wat moest ze dan? Of zou de blokhut ook nat genoeg zijn om niet te gaan branden?

Ze hield de muren angstvallig in de gaten en bedacht dat het wel een toevalstreffer zou moeten zijn als de blokhut door de bliksem geraakt zou worden. Er stonden genoeg bomen rondom de hut die

veel hoger waren dan de blokhut. Die zouden vast eerder getroffen worden door de bliksem dan de blokhut zelf. En ze nam ook aan dat de omgeving nat genoeg was om niet te gaan branden. Tenminste dat hoopte ze van harte, want ze had werkelijk geen idee of dat ook werkelijk opging.

De gedachte was alweer verdwenen, toen er opnieuw een bliksemschicht door de hut flitste. De bliksem was zo fel, dat zelfs de kamer door de kiertjes van de dichtgeklapte luiken werd verlicht.

Ze kromp ineem en zakte tegen de muur op de grond. Ze hield haar handen voor haar oren en kneep haar ogen stijfdicht, terwijl ze een jammerend geluid liet horen toen de donder de bliksem weer direct opvolgde en luid knetterend door het bos rolde.

‘Ik ben veilig! Ik ben veilig! Ik ben niet buiten. Ik zit in een stevig gebouw! Ik ben veilig!’ herhaalde ze in een mantra, terwijl ze bij elke donderslag in elkaar kromp en ze zichzelf heen en weer wiegde. Ze hoopte dat ze binnen inderdaad veiliger was dan buiten.

Voor haar gevoel duurde het uren voordat het onweer eindelijk weer verder leek te trekken. Ze stond pas op toen het gerommel zo vaag klonk dat het werkelijk leek alsof het onweer weggetrokken was. Ze hoopte van harte dat het niet nog een keer terug zou komen. Sara’s blik gleed weer door de kamer.

Ze bedacht op eens dat binnenkort het jachtseizoen weer zou beginnen. Zou dat in deze regio ook het geval zijn? En zou de eigenaar hiervoor terugkomen? Het was nog geen herfst, dus als het jachtseizoen hier ook pas in de herfst plaats zou vinden, zou ze als het goed was zonder problemen een paar nachtjes kunnen blijven. Het zag er in ieder geval op het eerste gezicht niet echt naar uit dat de eigenaar gauw terug zou komen. Er slingerden geen persoonlijke bezittingen rond en het bed was afgehaald.

Sara liep naar het keukenblokje. Ze keek in de kastjes boven het aanrecht. Een van de kastjes was gevuld met houdbare voorraad. Blikken bonen in allerlei soorten, tomaten in blik, vruchten in blik en verschillende soorten soep in blik. Ze keek er verbaasd naar. Wie liet nu voorraad in de blokhut achter? Niet dat ze zou klagen want haar maag begon al aardig te knorren, dus zou ze misschien een blik...of twee warm kunnen maken. Zou de eigenaar het merken

als er een paar blikken weg waren? Zij was in ieder geval dankbaar dat hij of zij het achtergelaten had.

Haar ogen gleden verder over de plank. Er lagen een paar doosjes lucifers in een hoekje. Ze pakte een van de luciferdoosjes en streek een lucifer aan. Daarmee stak ze de olielamp in de huiskamer aan. De kamer werd een weinig verlicht. Precies genoeg om een ruime cirkel in de kamer te trekken. In ieder geval was de eettafel duidelijk verlicht dankzij die lamp. Het leek gelijk een stuk gezelliger in de kamer.

Er klonk opeens een luide bonk tegen de zijkant van de blokhut. Het geluid herhaalde zich een paar keer. Sara schrok zich wezenloos en blies gelijk de olielamp uit. Had haar achtervolger haar toch gevonden? Ze zonk weer op de grond. Ze hield haar hand voor haar mond om te voorkomen dat ze geluid zou maken. Ze trilde van spanning. Het bleef even stil dus durfde ze naar de deur te kruipen. Daar checkte ze de grendels nog een keer.

Ze slaakte een diepe zucht. De sloten zaten goed dicht. Niemand kon de deur vanaf de buitenkant openen en aangezien er verder geen deuren waren en de ramen niet open konden, kon hij ook niet op een andere manier naar binnen komen.

Hoorde ze nu gesnuif? Zou het een dier zijn die dat kabaal maakte? Zou het een beer zijn? Ze wist dat die hier voorkwamen. Ze wist alleen niet in hoeverre beren het bos inkwamen of dat ze meer op de kale bergen leefden. Zou een beer haar kunnen ruiken? Zou het hem lukken om de hut te slopen om bij zijn prooi te kunnen komen? Die gedachte maakte haar bang.

Opeens bedacht ze dat het toilet wel een grote opening had en de deksel lag los. Hier konden beslist kleine beren door naar binnen komen. Ze snelde naar de slaapkamer, pakte de stoel die naast het bed stond en zette die tegen de deur van het toilet aan. Ze zorgde ervoor dat de leuning van de stoel onder de deurkruk geklemd zat en daardoor de deur blokkeerde.

Wat moest ze doen als er echt iemand of een dier toch op één of andere manier binnen zou dringen? Ze had immers niets om zich mee te kunnen verdedigen. Ze keek onrustig om zich heen. Ze kon moeilijk een bankje slopen om een beer met een stuk hout op afstand te houden. De touwen waarmee de onderdelen bij elkaar

gehouden werden, kon ze moeilijk met een mesje doorsnijden. Dat zou er waarschijnlijk niet eens scherp genoeg voor zijn. En voor een schaar waren ze te dik. Ze wist trouwens niet eens of zoiets hier voor handen was.

Sara bleef luisteren bij de deur. Ze hoorde gekras. Haar blik ging weer naar de muren. Zat hij nu aan de touwen te knagen? Weer gesnuif en een klap. Zat hij nu bij de deur? Ze keek weer naar de deur. Ze checkte de sloten nog een keer.

‘Wie is daar?’ riep ze dapperder dan ze zich voelde.

Het bleef stil, maar ze durfde niet te gaan kijken. Straks kwam hij naar binnen en viel hij haar aan! Ze leunde tegen de deur aan in de hoop dat niemand het voor elkaar kreeg om naar binnen te komen. Het duurde een hele tijd voordat ze zich weer durfde te bewegen.

Op een gegeven moment begon ze het koud te krijgen. Haar maag rammelde eigenlijk ook al een tijdje. Ze had al sinds het ontbijt niet meer gegeten en dat was niet echt veel geweest. Ze had inmiddels reuzehonger. Gelukkig was er eten voorradig in de hut en hoefde ze niet naar buiten om bessen of bramen te zoeken. Op haar vlucht hiernaartoe had ze verschillende struiken met bessen gezien. Ze had de bramen herkend, maar had geen idee meer waar die struiken stonden. Ze had immers zigzaggend door het bos gerend.

Als eerste stak ze de lamp boven de eettafel weer aan. Daarna liep ze naar de houtkachel en onderzocht hoe die openging. Ze pakte wat houtblokken die naast de houtkachel lagen en deed het deurtje aan de voorkant open. Daarna stopte ze er wat houtblokken in en probeerde de houtblokken met een lucifer aan te steken. Dat lukte niet. Ze zocht in de keukenkastjes naar een stukje papier. Dat was er niet.

Haar ogen gleden door de kamer. Er stonden wat boeken op een boekenplankje bij de zithoek. Het leek haar onwaarschijnlijk dat de eigenaar er blij mee zou zijn als zij daar pagina’s uit zou scheuren om het als aansteeklont te gebruiken.

Er lag zo te zien verder niets bijzonders. Haar blik gleed even naar de olielamp. Ze zou de olie nog hard nodig hebben om de kamer in de avond te verlichten.

Sara liep de slaapkamer weer binnen en opende een kastdeur. Hier vond ze wat kleding. Ze trok het uit de kast. Ze keek naar haar eigen kleding. Haar blouse was aan flarden gescheurd. Ze merkte toen pas dat haar spijkerbroek een winkelhaak op haar achterwerk had.

Beiden waren ook vochtig en modderig. Ze kon van haar gescheurde kleding lappen scheuren en de droogste stukken als aansteeklont gebruiken. Als dat tenminste in deze staat wilde branden. De kleding die ze in de kast gevonden had was dan wel oversized, maar het was in ieder geval schoon en droog.

Ze trok haar schoenen en sokken uit en zette de schoenen bij de kachel. De sokken hing ze over een van de fauteuils en schoof die naar de kachel toe.

Als de kachel brandde, konden ze drogen. Daarna trok ze haar kleding uit en trok een spijkerbroek, een T-shirt en een veel te grote trui aan. Ze moest alleen een riem door de broek halen, zodat hij niet af zou zakken en de pijpen moesten omgerold worden. De trui en het T-shirt kwamen tot ver over haar heupen en ook de mouwen van de trui waren iets te lang, maar hij zat in ieder geval lekker warm.

Ze rolde de mouwen van de trui op tot haar ellebogen en stopte het T-shirt in de broek terwijl ze de trui los liet hangen. Daarna inspecteerde ze haar pijnlijke voeten. Ze zag dat er inderdaad een paar blaren waren ontstaan. De meeste van die blaren waren stukgelopen. Nou ja, als het meezat, kon ze hier wel een paar dagen blijven zodat de blaren konden genezen. Ze zou wel kijken hoe het liep.

Sara pakte haar eigen kleding van het bed en scheurde het aan stukken. Wat ze niet doorgescheurd kreeg, knipte ze door met de schaar die ze in een van de keukenlades had gevonden. Een paar van die repen kleding waren nog redelijk droog, dus propte ze die tussen de houtblokken en stak ze aan.

Het begon bijna gelijk te branden. Ze keek er tevreden naar. Even prees ze zichzelf dat ze zelf de oplossing had bedacht. Ze had tenslotte nog nooit zo'n situatie als deze bij de hand gehad. De rest van de repen van haar katoenen blouse legde ze naast de

houtkachel neer. Net zoals haar kapotte spijkerbroek. Die konden dan droog worden en voor later gebruikt worden.

Sara hoorde weer een harde bonk tegen de zijkant van de blokhut. Ze sprong op en keek geschrokken naar de kant waar het geluid vandaan leek te komen. Allerlei gedachten schoten weer door haar hoofd. Zou het echt een beer zijn? En zou hij haar ruiken? Of kon hij haar horen?

Het geluid leek wel telkens van dezelfde kant te komen. Had de beer soms in de gaten dat daar een zwakke plek zat? Zaten er eigenlijk wel zwakke plekken in deze hut? Wat moest ze doen als er echt een beer tegen het hout bonkte? Zou hij de touwen door kunnen knagen? Als de touwen losschoten, zou de wand dan nog wel overeind blijven staan? Ze werd er vreselijk onrustig van terwijl ze de kant, waar het geluid vandaan leek te komen, controleerde. Gelukkig zag het er nog stevig uit.

Sara werd nog onrustiger toen ze bedacht dat ook haar achtervolger dat geluid kon maken om haar bang te maken. Was hij dan toch het bos ingegaan en had hij de blokhut gevonden? Zou hij zich in een onweerstorm wagen? Daar was ze niet zeker van. Zou hij de blokhut in de brand kunnen steken? Enkel en alleen om haar uit de hut te krijgen?

Ze wist niet eens of zulke dikke boomstammen gelijk zouden gaan branden als er een vlam bij gehouden werd. Ze moest er niet aan denken. Het maakte haar alleen maar nerveuzer. Ze bleef liever uit zijn handen. Een weg terug zat er voor haar niet meer in. Ze wilde *echt* nooit meer terug! Ze hoopte dan ook dat het meer voor de hand lag dat het lawaai door een dier werd veroorzaakt. Er klonk weer een bonk. Ze veerde weer op.

‘Wie is daar!’ riep ze opnieuw. Ook dit keer kreeg ze geen antwoord. Ze wist nu bijna zeker dat het haar achtervolger niet was. Die zou beslist gereageerd hebben. Hij zou haar voor alles en nog wat uitgemaakt hebben, haar bevolen hebben om naar buiten te komen en als ze dat niet zou doen, zou hij eigenhandig de blokhut afbreken en haar naar buiten sleuren.

Ze liet langzaam haar adem ontsnappen en besepte toen pas dat ze al die tijd haar adem ingehouden had. Ze vroeg zich af wat ze

moest doen. Het idee dat ze hier misschien niet veilig zat maakte haar onrustig. De enige manier om erachter te komen waar dat gebonk en gesnuif vandaan kwam, was om naar buiten te gaan en te kijken. Maar dat was iets wat ze echt niet durfde. Stel je voor dat er toch een beer was? Wat moest ze dan doen? Ze had geen idee.

Haar maag knorde nu wel héél erg, maar ze durfde geen blik met eten open te maken. Stel je voor dat die beer het eten rook en toch sterk genoeg was om door die houten muur heen te breken! Die gedachte bleef maar door haar hoofd malen. Ze liep zenuwachtig heen en weer.

Opeens zag ze een kast in de hoek van de keuken, naast het aanrecht. Deze kast was in de muur ingebouwd en viel net buiten de lichtstraal van de olielamp vandaar dat hij nog niet eerder opgevallen was. Ze liep ernaartoe. Misschien zat daar wel iets in waarmee ze zich kon verdedigen. Het liefst een honkbalknuppel of iets dergelijks! Ze opende de deur. Het bleek inderdaad een kast te zijn, die uit twee delen bestond.

In het ene gedeelte stonden een bezem en een stoffer en blik, in het andere gedeelte stond een geweer. Op de plank erboven lagen doosjes met munitie die waarschijnlijk bij het geweer hoorden. Ze pakte het geweer. Het geweer was waarschijnlijk bedoeld om op wild te jagen. Ze vroeg zich af of het geladen was. Na enig onderzoek kreeg ze het geweer open en zag dat er geen kogels in zaten. Het was dus niet geladen.

Ze had geen flauw idee hoe ze een geweer moest laden, maar ze voelde zich toch al een heel stuk flinker nu ze met een geweer kon dreigen. Ze probeerde er maar niet bij stil te staan dat een mens er misschien van terug zou schrikken, maar een beer absoluut niet. Ze trok een grimas.

Nadat ze de kast verder geïnspecteerd had, vond ze achter in de kast een doos met twee berenvallen. Ze keek er fronsend naar. Ze pakte een van de berenvallen en trok daarbij een spade mee, die vervolgens met een klap op de grond viel. Ze schrok van de plotselinge beweging, maar herstelde zich toen ze zag wat het was. Toen ze de spade oppakte en terug wilde zetten kreeg ze een naar gevoel over zich.

Even flitste er iets donkers door haar gedachten. Iets wat ze niet thuis kon brengen. Ze schudde haar hoofd en zette de spade gauw achter in de kast. Haar blik ging weer naar de berenval die ze in haar hand had. Misschien wel handig om haar achtervolger hiermee op afstand te houden.

Ze onderzocht hoe dat ding werkte. Na er even aan gerommeld te hebben, klapte de klem open. Ze bracht een stangetje naar een beugel en zag dat ze hem zo spande. Dat was simpel. Ze pakte de tweede en deed daar hetzelfde mee. Daarna pakte ze de vallen en het geweer en opende de deur op een kiertje. Het regende niet meer zo hard.

Waarschijnlijk lekten alleen de bomen nog druppels. Het onweer was weggetrokken. Daar was ze blij om en daardoor durfde ze de deur verder te openen. Haar ogen zochten de omgeving af. Alles leek rustig.

Geen beer te zien en haar achtervolger was ook in geen velden of wegen te bekennen. Sara wierp een blik op haar blote voeten. De bosgrond zou wel niet zo prettig aanvoelen, maar de natte schoenen op haar blaren ook niet. Ze pakte de vallen met een hand vast en nam het geweer in de andere hand. Daarna stapte ze naar buiten. Ze checkte de omgeving nog een keer en constateerde dat de kust veilig was. Ze plaatste de vallen op plekken waar iemand zou kunnen lopen als die de blokhut zou naderen. Ze bedekte het met takjes en bladeren.

Sara keek er even naar. Het zag eruit als een natuurlijk hoopje met opeengepakte bladeren. Daarna pakte ze het geweer op dat ze naast zich had neergelegd toen ze de vallen ingroef. Ze liep naar de hoek van de blokhut en gluurde voorzichtig om het hoekje om te zien of er een dier tegen de muur stond te schuren en of er iets beschadigd was. Er waren geen touwen doorgeknaagd, zag ze, en er waren ook nergens sporen van berenklauwen op het hout te zien.

Er klonk weer een harde bonk en toen nog een. Het kwam van achter de hut vandaan. Ze sloop, met het geweer voor zich uitgericht, naar de volgende hoek van de blokhut. Toen ze om deze hoek heen keek, zag ze dat een dikke tak door de wind tegen het hout van de blokhut sloeg. Tijdens minder harde wind kraste de tak tegen het hout en dat geluid leek op gesnuif. Ze trok een grimas en

haalde opgelucht adem. Sara liep ernaartoe en probeerde de tak af te breken.

Na een aantal pogingen lukte het om de tak toch iets kleiner te maken zodat hij het hout niet meer raakte. Daarna liep ze terug naar de voordeur. Ze inspecteerde nog een keer de hoopjes met bladeren die ze had gemaakt om de vallen te verbergen en ging toen naar binnen. Ze vergrendelde de deur weer en zette het geweer naast de voordeur.

Daarna liep ze naar het aanrecht. Nu ze gezien had dat de kust veilig was, durfde ze wel een blik bonen open te maken. Sara zocht in de lades naar een blikopener en toen ze er een vond, maakte ze een blik bruine bonen open.

Ze goot de inhoud over in een pannetje dat aan een van de haken hing en zette het toen op de houtkachel. Het zou een karig maal worden, maar het zou haar honger beslist stillen.

In de keukenla, waar de blikopener lag, vond ze ook een paar lepels en een mes. Een paar borden en mokken stonden op een plank in het kastje boven het aanrecht, naast het kastje met de blikken. Ze pakte een bord en een lepel en zette dat op tafel.

Terwijl ze op het koken van de bonen wachtte, veegde ze met enkele repen kleding wat naast de kachel lag, haar voeten schoon. Toen de bonen in het pannetje begonnen te pruttelen, pakte ze het pannetje vast en schepte een gedeelte van de bonen op het bord. Gelukkig had het pannetje een houten steel zodat ze haar handen niet zou verbranden.

Sara ging aan de tafel zitten en at haar bord leeg. Het was opnieuw gaan regenen. De regen kletterde weer behoorlijk hard op het dak. Het was dus maar goed dat ze vannacht hier kon overnachten en als de eigenaar niet terugkwam, kon ze hier nog wat langer blijven zodat haar voeten konden helen. Het was een fijne schuilplaats en ondertussen zou ze kunnen bedenken wat ze verder moest doen. Ze durfde niet naar de politie te gaan. Ze was veel te bang dat haar achtervolger haar daar op zou wachten. En dat was iets wat ze moest vermijden. Ze wilde beslist nooit meer terug. Ze zuchtte diep.

Ze wreef even met haar handen door het haar. Opeens beseft ze dat als er een politiebericht uit zou gaan mensen naar een

langharige donkerblonde vrouw uit zouden kijken. Ze sloot even haar ogen en slikte. Sara stond op en zette haar bord met de lepel in de gootsteen en plaatste de deksel op de pan. Dat kon ze misschien morgen nog wel als ontbijt eten. Daarna trok ze de lade open waarin ze de schaar had teruggelegd en pakte die er vervolgens weer uit. Ze liep naar de slaapkamer en ging voor de spiegel staan. Ze keek lang naar haar spiegelbeeld.

Haar lange haar was altijd haar trots geweest. Het reikte bijna tot haar billen. Ze droeg het meestal, zoals nu, in een lange vlecht, omdat dat de enige manier was om haar wilde krullen een beetje in bedwang te houden. Haar bruine ogen gleden over haar spiegelbeeld. Ze had wat sproeten op haar wipneus en haar mond had volle lippen, maar die mond lachte haast nooit. Er viel ook weinig te lachen.

Ze zuchtte diep, trok het elastiekje uit haar vlecht, pakte een lok haar en begon te knippen. Het was moeilijk om met behulp van de spiegel haar haren te knippen. Beetje bij beetje lukte het en pluk voor pluk bewerkte ze haar coupe. Het werd steeds korter en korter.

Op een gegeven moment was er niets meer over van het lange haar en keek een vrouw met een jongensachtig kapsel haar vanuit de spiegel aan. Wat ze van het kapsel gemaakt had, zou beslist geen schoonheidsprijs winnen bij het kappersgilde. Het haar piekte alle kanten uit, maar het kon ermee door. Het voornaamste was dat ze nu niet meer op de jonge vrouw leek die ze was geweest.

Ze veegde haar lokken met het stoffer en blik bij elkaar en begroef het naast de voordeur van de hut. Daarna liep ze naar het aanrecht, waar ze de schaar weer in de lade opborg en het bord en de lepel afspoelde.

Sara zakte op de houten bank neer. Ondanks dat het een handgemaakte bank van hout was, zat hij door de kussens redelijk comfortabel. Ze vroeg zich af wat voor iemand deze hut gebouwd had en waarvoor deze dienst deed.

Het zag er niet echt naar uit dat dit een vakantiehuisje was. Zou het een trekkershutje zijn, zodat mensen die door de natuur trokken hier konden overnachten? Waarschijnlijk niet. Anders liet de eigenaar geen kleding in de hut achter. Ze vroeg zich ook af of

er nog meer van dit soort hutten in het bos stonden. Het was alleen de vraag waar? Zo snel had ze deze blokhut nu ook weer niet gevonden. Lukraak verder vluchten en dan schuilen in een volgende hut zou een grote gok zijn. Zou ze dat aandurven? Voor nu hoefde ze zich daar nog niet druk over te maken. Ze kon hier nog wel eventjes blijven.

Opeens flitste er weer een fel licht door de hut. Ze schrok zo, dat ze een gil slaakte toen even daarna de donder weer door het bos rolde. Het onweer was weer terug! Het klonk alsof het nog dichterbij was dan eerder die avond. De ramen trilden weer hard in de sponningen. De paniek sloeg weer toe. Hoe vaak kon een onweersbui eigenlijk terugkomen in de bergen? Ze liep onrustig door de kamer en kromp bij iedere donderslag ineen.

Sara trilde over haar hele lichaam. Ze keek om zich heen en liep toen naar de slaapkamer. Daar pakte ze het dekbed van het bed en nam het mee naar de huiskamer. Ze durfde niet te gaan slapen tijdens het onweer. Ze moest er zeker van zijn dat de bliksem niet in het huisje sloeg.

Haar blik bleef even op de kussens, die op het bed lagen, rusten. Zou ze die pakken? Ze zagen er lekker zacht uit. Thuis had ze vaak zonder kussens moeten slapen maar nu leek het haar heerlijk om haar hoofd op een zachte ondergrond neer te leggen. Ze liep dus terug naar de slaapkamer en pakte de kussens en bracht ze naar de bank.

Daarna liep ze terug naar de houtkachel. Ze zag dat de blokken in de kachel inmiddels bijna opgebrand waren, dus stopte ze er nog wat houtblokken bij. Voor de nacht zou ze nog wel genoeg houtblokken hebben, maar als ze hier nog een tijdje wilde blijven, zou ze beslist hout moeten gaan zoeken om de hut te verwarmen.

Ze vroeg zich af of ze genoeg hout zou kunnen vinden wat niet door en door nat was en wilde branden. Ze moest het in ieder geval proberen om wat droog hout te vinden, want voor het ontbijt zou ze ook weer bonen op moeten warmen en de houtkachel was de enige plek waar dat op kon.

Er schoot weer een lichtflits door de kamer en niet veel later volgde er een donderslag. Ze kromp in elkaar. Ze probeerde zich in

te houden om niet te gillen en haar handen niet voor haar oren te slaan. Ze vertelde zichzelf opnieuw dat ze veilig binnen zat, terwijl ze ondertussen weer schietgebedjes naar boven zond in de hoop dat het onweer snel op zou houden en niet in de blokhut zou slaan. Ondertussen hield ze angstvallig het plafond in de gaten.

Sara zag op haar horloge dat het tegen middennacht liep. Ze pakte het dekbed en ging op de bank zitten. Ze ging beslist niet slapen zolang het zo onweerde. Ze wilde alert blijven voor het geval er wat zou gebeuren. Ze trok haar benen onder zich en dook onder het dekbed. Ze voelde zich een stuk veiliger nu ze zo zat. Ze wist dat, als de donder bijna gelijk volgde na de bliksemschicht, het onweer akelig dichtbij was.

Er klonk weer een harde klap, heel dichtbij. De ramen rinkelde in de kozijnen en de grond trilde weer. Ze gilte en dook nog dieper onder het dekbed. Weer volgde er een lichtflits en toen volgde er gelijk een ijselijke kreet op de harde klap en na die kreet volgde opnieuw een klap.

Sara schoot overeind, gooide het dekbed van zich af en keek om zich heen. Even dacht ze dat de bliksem ingeslagen was, maar alles zag er nog gewoon uit. Alles bleef nu stil. Had ze zelf zo hard gegild tijdens die harde donderslag? Dat kon niet anders. Ze trok een scheef glimlachje.

Ze was echt heel blij dat ze onderdak gevonden had. Als ze nu buiten had moeten slapen, was ze doodgegaan van angst en zeiknat geweest. Tegen vier uur in de ochtend hielden de regen en het onweer eindelijk op en viel ze als een blok op de bank in slaap. Eindelijk rust...

2.

Sara werd de volgende ochtend vroeg wakker doordat al haar spieren pijn deden. Langzaam opende ze haar ogen en liet haar blik door de kamer glijden. Even wist ze niet meer waar ze was, maar toen daagde het weer dat ze gevlucht was en in de blokhut geschild en overnacht had.

Ze was op de bank in slaap gevallen. Dat gaf wel aan hoe moe ze was geweest, want de bank had harder gelegen dan ze had verwacht. Ze keek op haar horloge en zag dat het pas zeven uur was. Ze had dus niet echt lang geslapen. Door een kier van de luiken viel een straal zonlicht naar binnen. Ze stond op. Het was fris in de blokhut. Het vuur was uitgegaan. Ze liep naar het aanrecht, pompte een paar keer aan de hendel van de waterpomp, ving met haar handen het water op en plensde het ijskoude water in haar gezicht.

Haar blik viel op de pan die op de houtkachel stond. Ze herinnerde zich weer dat ze de dag ervoor bonen opgewarmd had. Ze pakte de lepel van het bord dat nog op het aanrecht stond. Ze tilde de deksel op, nam een hapje van de bonen en trok gelijk een vies gezicht. Het was koud en smaakte nog minder dan de vorige dag toen het nog warm was.

Ze moest eerst maar eens op zoek gaan naar wat bruikbaar brandhout. Als de houtkachel weer aangemaakt was, zou het in ieder geval warmer zijn in de kamer en kreeg ze ook weer wat warmes naar binnen. Ze trok haar schoenen aan. Deze waren nog niet echt droog maar het moest maar. Het op blote voeten in het bos lopen was ook niet bevorderlijk geweest. Ze hield zich voor dat ze zo snel mogelijk hout moest verzamelen en dan weer gauw de bescherming van de blokhut moest opzoeken.

Ze stapte naar buiten. De deur klapte hard achter haar dicht en dat deed haar zo opschrikken, dat ze razendsnel omkeek. Ze voelde zich opgelucht toen ze zag dat alleen het dichtklappen van de deur die klap veroorzaakt had en niet dat haar achtervolger er had gestaan. Ze deed een paar snelle stappen naar het trapje en sprong naar beneden.

‘Ik ben veel te gespannen van alles geworden!’ mompelde ze. ‘Hij kan me hier niet vinden!’

Ze hoorde opeens een soort van grommende kreun. Ze bleef stokstijf staan. Het was weer stil. Ze liep toch voor de zekerheid terug en pakte het geweer dat ze bij de voordeur had neergezet.

‘Wie is daar?’ riep ze dapperder dan ze zich voelde.

Het bleef stil, maar net toen ze dacht dat ze zich die kreun verbeeld had, hoorde ze het weer. Het kwam vanuit de richting waar ze een van de berenvallen had gezet. Ze liep er voorzichtig naartoe, het geweer voor zich uit richtend.

Ze duwde wat struiken opzij, bang een beer te vinden. Zou ze die dan eigenlijk niet uit zijn lijden moeten verlossen? Ze keek fronsend naar het geweer. Ze had geen idee hoe ze het geweer moest laden en een dier doden was iets dat ze liever niet wilde doen. Haar hart klopte wild in haar keel.

Ze duwde nog een struik opzij. Voor haar op de grond lag een man. Even was ze opgelucht dat het geen beer was, maar die opluchting was van korte duur. De rechter enkel van de man zat vast in de berenklem en de man was doorweekt. Kennelijk had hij daar al een tijdje gelegen. De man was half bij bewustzijn. Hij rilde hevig.

Ze herinnerde zich opeens weer de harde klap en die ijselijke kreet van de afgelopen nacht. Waarschijnlijk had ze hem gehoord in plaats van zichzelf, toen hij in de klem was gestapt.

‘Oh hemel,’ mompelde ze.

De man draaide zijn hoofd haar kant op toen hij haar hoorde mompelen. Zijn ogen gingen even open en sloegen haar voor een moment gade. Toen sloot hij ze weer. Het was gelukkig niet de man die haar had achtervolgd. De opluchting was echter van korte duur, want deze man had duidelijk erg veel pijn.

Zijn gezicht was bleek en hij bibberde behoorlijk. Ze zag dat er bloed uit een wond op zijn voorhoofd sijpelde. Kennelijk had hij zijn evenwicht verloren toen hij in de klem stapte en was met zijn hoofd tegen de veranda van de hut geslagen. Hij was gekleed in een legergroene camouflage cargobroek, een dikke legergroene effen trui en een legergroene bodywarmer, maar daar had hij nu weinig aan. Zijn kleding was door en door nat. De man kreunde nog een

keer. Zijn ogen waren weer gesloten. Hij haalde gejaagd adem alsof hij de pijn wegblijs.

‘Oh mijn God!...Sorry!...’ stamelde ze en legde het geweer neer. Ze boog zich over hem heen. ‘Gaaf het?’

De man opende zijn ogen weer. ‘Nee, niet echt!...Ik barst van de hoofdpijn!’ zei hij bibberend van de kou. ‘En haal alsjeblieft...die klem van mijn...enkel! Ik kan er...niet bij!...Als ik me om...draai grijpen de tanden...dieper in mijn vel!’

Hij probeerde zich weer op te richten, maar was wellicht te zwak en viel daardoor met een van pijn vertrokken gezicht weer terug. Zijn benen en handen trilden. Ze had geen idee of het van de kou of van de pijn was.

‘Lig stil,’ zei Sara.

‘Alsof ik...dat kan! Ik ben drijfnat...en heb het koud!...En ik verga van de pijn!’ mompelde hij. Zijn ademhaling ging nog steeds zwaar.

Sara’s blik gleed weer naar de klem. De tanden van de klem hadden zich, ondanks dat hij legerachtige boots aanhad, diep in het vlees genesteld. Ze probeerde niet te kokhalzen. Ze had er gelijk spijt van dat ze die vallen had neergezet.

‘Ik zal voorzichtig zijn.’

‘Jongen, ook al doe je wild als...je dat ding er maar... afhaalt. Het doet...verrekte veel pijn!’

Sara stopte met haar poging de klem open te maken. Haar ogen vlogen verbaasd naar zijn gezicht.

‘Jongen?’

‘Sta...daar nu niet zo! Wie heeft...trouwens dat...stomme ding...hier neergezet?’

Sara bloosde. Ze besloot daar maar even geen antwoord op te geven. Ze boog zich over zijn voet heen en probeerde de klem los te maken. Dat lukte niet direct en schoot weer terug.

De man schreeuwde het uit van de pijn en greep naar zijn enkel. ‘Man, doe... niet zo...onhandig!’

‘Ik heb nog nooit zo’n klem losgemaakt als er iemand in zit! Het bloed maakt het glibberig! Trouwens, ik...’ zei Sara.

‘Haal dat...stangetje weg, dan...klapt ie open!’ De man viel haar in de rede, terwijl hij op zijn tanden beet.

Sara haalde het stangetje weg en verwijderde toen voorzichtig de klem. De wond die de klem had veroorzaakt, begon erger te bloeden.

‘Kun je lopen?’ vroeg ze voorzichtig.

De man zag er nu nog bleker uit. Ze hoopte van wel, want ze had geen idee hoe ze de man anders naar binnen moest krijgen. Hij beet weer op zijn tanden en knikte licht. Ze hielp hem opstaan. Toen hij zijn voet neerzette, kromp hij in elkaar van de pijn.

‘Steun op mij! Lukt het je te hinken?’ vroeg Sara bezorgd.

De man knikte weer licht. Ze liep voorzichtig naast hem en stapte voor stapje lukte het haar om hem naar het trapje te begeleiden. Daar aan gekomen pakte hij met twee handen de leuning vast en hees zichzelf omhoog. Bovenaan het trapje stond Sara hem weer op te wachten en begeleidde hem de blokhut in. De pijn was ondragelijk, zag ze. Ze voelde zich vreselijk schuldig. Toen ze hem op de dichtstbijzijnde fauteuil had neergezet, keek ze hem aan. Hij zag er ziek uit.

‘Ik ga even kijken of er een EHBO doos is. Ik ben zo terug.’

‘Er...staat...er eentje...onder het aanrecht.’ De man wees naar het desbetreffende kastje.

Ze keek naar het aanrechtkastje. Ze kon zich niet herinneren dat ze daar een EHBO doos gezien had. Ze liep ernaartoe en zocht naar de doos. ‘Nope, geen EHBO doos!’

‘Kijk goed...Hij moet er staan!’ mompelde de man. Hij zat achterover geleund in de fauteuil. Hij had zijn ogen weer gesloten.

‘Sorry! Maar ik zie er *echt* geen...Er staan wat grote pannen, emmers enne...’ Ze verschoof een paar emmers en zag een niet al te grote witte doos met een rood kruis erop staan. ‘Oh...!’

Ze pakte de EHBO doos en hield hem triomfantelijk omhoog.

‘Gevonden!...Hoe wist je dat?’ vroeg ze.

‘Ik heb...hem er zelf neergezet...Kom nu maar...Ik bloed inmiddels bijna leeg!’ bromde hij.

Sara liep naar hem toe en opende de doos. Er zat niet veel verband in. Het waren merendeels restjes, waar je beslist geen voet mee in kon zwachtelen.

‘Hier kan ik je niet mee verbinden...Wacht...Ik heb wel wat anders.’ Ze liep naar de houtkachel en pakte een aantal repen van

haar blouse. Ze zocht de schoonste repen uit en liep hiermee naar de man toe.

Zijn gelaatskleur was inmiddels asgrauw en hij zat met gesloten ogen achterover geleund in de stoel.

Sara pakte voorzichtig het been van de man beet en legde de voet op haar schoot. De man liet een sissend geluid horen, terwijl hij omhoog schoot.

‘Sorry, maar ik ben bang dat ik je nog meer pijn moet doen. Je schoen en sok moeten uit.’

Hij beet op zijn tanden. ‘Ja, toe...maar!’

Ze deed voorzichtig eerst de schoen uit en daarna zijn sok. Ze veegde het bloed weg en maakte een propje van een reep en spoot daar desinfecterend middel op.

De man deed zijn ogen open en keek naar de wond.

‘De wond...moet gehecht...worden.’

Sara keek geschrokken naar hem op. ‘Wat?’ riep ze uit.

‘Het...moet gehecht...worden!...Anders...blijft...het bloeden,’ vertelde hij haar met zijn ogen dicht.

Haar ogen vlogen nu naar de wond. Naast een aantal kleine gaatjes in het vlees van zijn enkel zat er een dieper gat in de vorm van een winkelhaak.

‘Hoe?’ vroeg ze aarzelend.

De man sloeg even zijn ogen naar haar op.

‘Met...naald en...draad!’

‘Dat meen je niet!’

Hij knikte. ‘Anders...blijft het...bloeden,’ herhaalde de man.

‘Kan dat niet op een andere manier? Bijvoorbeeld de wond strak dichtbinden met verband?’ vroeg ze nerveus.

‘Nee,’ zei de man, terwijl hij de pijn verbeet.

Ze blikte weer naar de wond en slikte.

‘Er moet...een steriel zakje...met hechtdraad en een steriele naald...onder in de doos zitten.’

Ze fronste haar wenkbrauwen. Ze slikte weer.

‘Wat...aarzel...je nou?’

‘Moet ik je dan in je vel prikken?’ vroeg ze onzeker.

‘Ja, natuurlijk!... Hoe...krijg je anders...die wond dicht?’

‘Maar ik kan het niet verdoven,’ piepte ze.

De man zuchtte even diep.

‘Dat snap ik...Ik kan...het wel...aan.’

Sara keek hem even onderzoekend aan. Hij kon het volgens eigen zeggen dan wel aan, maar wie zei dat zij het aankon? Ze moest met een naald in zijn vel prikken! Ze trok een vies gezicht.

‘Kom op...man! Schiet nu...maar op!’

Ze liet haar blik weer op zijn enkel rusten.

Hij zat weer met gesloten ogen achterovergeleund op de stoel. Ze begon de EHBO doos te doorzoeken en vond onderin het zakje met de hechtdraad en de naald. Ze maakte het zakje open en haalde de naald en draad eruit.

Ze legde een knoopje in het uiteinde van de draad en keek hem weer aan. ‘Weet je het zeker dat ik dat moet doen?’

‘Ja.’

Sara slikte nog een keer. Ze deppte het bloed weer weg en stak de naald toen in zijn vel. Ze hoorde hem zijn adem inhouden. Zijn hele lichaam stond strak. Je kon aan hem zien dat het pijn deed.

Ze zuchtte diep. Ze trok de draad erdoor en ging daarna verder. Ze probeerde niet te kokhalzen. Ze trok de stukjes vel tegen elkaar. Ze hield zichzelf voor dat het geen vlees was waar ze de naald in stak, maar een lapje stof.

Ze was geen naaister. Ze had eigenlijk alleen maar zo nu en dan een knoopje aan haar kleding moeten naaien of een torntje moeten dichten. Ze probeerde zich voor te stellen dat ze een gaatje in haar kleding repareerde, dus deed ze haar best om het zo netjes mogelijk dicht te maken. Ze legde er weer een knoopje in toen ze klaar was en knipte het restant van de draad af. Al die tijd had de man geen kik gegeven. Hij had alleen soms zijn adem ingehouden.

Sara pakte het flesje met desinfecterend middel weer en goot wat over de wond. Er zat zo weinig in dat het daarna leeg was. Hij blies sissend zijn adem weg. Ze keek even naar hem op.

‘Sorry,’ piepte ze kleintjes.

‘Hmmm, hmmm,’ zei de man enkel terwijl hij zijn ogen weer sloot. Ze begon zijn enkel en voet met de lappen te verbinden. Toen ze daarmee klaar was, snelde Sara naar buiten en gaf over.

Het duurde een tijdje voordat ze zichzelf weer bij elkaar geraapt had. Schoorvoetend kwam ze weer binnen. De man zat nog steeds

met gesloten ogen op de stoel. Zijn been lag inmiddels weer op de andere stoel.

Hij deed zijn ogen open toen hij haar hoorde binnenkomen. Er trok een scheef glimlachje rond zijn mond.

‘Zo...te horen...heb je niet echt...een sterke maag,’ merkte hij op. Het klonk alsof hij haar niet stoer genoeg vond.

Ze wierp even snel een blik op hem. ‘Dit is ook niet iets wat ik dagelijks doe. Sorry!’ zei ze stug.

‘Ja...dat snap ik. Voel...je je...nu weer wat beter?’ vroeg hij haar toen een heel stuk vriendelijker, nadat hij haar even onderzoekend aangekeken had.

Ze knikte. Ze keek nu naar zijn haar. Daar zat nog steeds bloed in.

‘Ik denk dat je ook een hoofdwond hebt,’ zei ze voorzichtig terwijl ze naar zijn hoofd wees.

Hij keek even naar haar en veegde toen met zijn hand over zijn voorhoofd. Hij kneep zijn ogen dicht toen hij de pijnlijke plek aanraakte. Zijn ogen gleden naar zijn hand en hij zag er een beetje bloed op zitten.

‘Het is...denk ik alleen...een sneetje of schaafwond...en een bult. Doe er...maar een...pleister op! En...kan ik een pijnstiller krijgen?’

Ze liep naar het aanrecht en pakte de EHBO doos weer. Ze opende deze, doorzocht hem en haalde er een strip pijnstillers uit. Ze drukte er twee pillen uit en gaf die aan de man, samen met een mok die ze met water had gevuld.

Daarna pakte ze een pleister en streek zijn haar van zijn voorhoofd weg. Met een schoon stuk van haar kapotte blouse veegde ze zijn voorhoofd droog. Toen ze dat gedaan had vertelde ze hem dat er naast de bult slechts een klein sneetje bij de haargrens zat die nu niet meer zo hard bloedde. Kennelijk had het door de regen ernstiger geleken. Ze plakte de pleister over het sneetje heen zoals de man haar verteld had en keek weer naar de man.

De man rilde weer. Ze wist niet goed of hij had gehoord wat ze hem vertelde. Hij zat weer met zijn ogen dicht achterover geleund tegen de rugleuning van de stoel.

‘Je hebt het koud. Zal ik wat droge kleding pakken?’ vroeg ze.

De man knikte. Hij wierp een blik op haar. Zijn ogen gleden over haar heen. 'Zo te zien weet je waar het ligt.'

Ze keek even schuldig omdat ze intussen al had begrepen dat hij de eigenaar van de blokhut was, dus ook van de kleding, die ze nu aan had.

'Ja, ik hoop niet dat je het erg vindt. Ik was in het bos toen het begon te regenen en te onweren. Doordat ik ben gaan rennen, bleef ik met mijn kleding aan takken hangen en is het gescheurd. Zo erg dat ik het eigenlijk niet meer kon dragen. Ik was blij dat ik de blokhut ontdekte en dat ik hier kon schuilen. En ik was nog blijer toen ik jouw kleding vond. Dat is droog en heel. Ik kon niet meer warm worden met mijn natte kleding aan mijn lijf.'

De man sloot zijn ogen weer en schudde zijn hoofd. 'Dat snap ik...en nee, niet erg!'

Sara liep naar zijn kledingkast en haalde er een broek en een trui uit. Ze pakte ook een onderhemd en boxersshort. Als hij zo nat was als hij er uit zag, zou hij wel tot en met zijn ondergoed drijfnat zijn.

Ze gaf hem de kleding en wilde weglopen.

'Je moet...me even...helpen,' zei hij bibberend, terwijl hij een poging deed om op te staan.

'Eh...', begon ze.

'Kom op...joh!...Zo verschillend...zijn we niet!' De man stond inmiddels te wiebelen op zijn benen.

'Nou...' zei ze weifelend en keek hem ongelukkig aan, maar de man zag dat niet eens. Hij was al begonnen zijn bodywarmer en zijn natte trui uit te trekken.

Sara probeerde niet te kijken, maar ze kon haar ogen niet van hem afhouden. Hij had een prachtig lichaam. Niet te mager, maar ook niet te gespierd. Precies goed met een wasbordje en een klein beetje borsthaar.

Ze probeerde niet te staren, maar ze kon het niet helpen. Ze keek pas weer op toen hij zijn hand uitstak om de kleding aan te pakken. Ze gaf hem zijn hemd. Hij droogde zich daar mee af, pakte toen de trui van haar aan en trok die aan.

Hij begon zijn broek van zijn lijf af te stropen, terwijl hij probeerde te vermijden om op zijn gewonde voet te leunen. Ze knipperde met haar ogen en draaide zich half om.

De man wankelde en viel tegen haar aan. Ze kon zichzelf en hem maar met moeite staande houden. De man merkte dat.

‘Jij bent...ook niet...echt sterk,’ mopperde hij.

‘Best wel, maar ik had niet verwacht dat je tegen me aan zou vallen!’ antwoordde ze protesterend.

Ze bleef hem echter vasthouden, zodat hij zich verder uit kon kleden en probeerde de andere kant op te kijken toen hij zijn boxershort uitdeed.

Ze voelde zich warm worden, want haar blik gleed telkens naar hem toe. Ze vertelde zichzelf dat ze hem wel moest helpen en dat ze *echt* niet aan het gluren was, maar doordat ze hem moest ondersteunen kon ze dus niet voorkomen dat ze toch nog het nodige zag.

Zijn achterwerk was perfect gevormd. Net als zijn voorkant trouwens, zag ze. Ze begon te blozen. Gelukkig had de man niets in de gaten.

Sara had al begrepen dat hij dacht dat zij van het mannelijk geslacht was. Nou ja, met dat slordige kortgeknipte haar leek ze inderdaad meer op een jongen. Ze droeg geen sieraden en haar gezicht was zonder make-up ook niet echt vrouwelijk. Verder maakte haar platte boezem het er ook niet beter op. Ze had niet meer dan cup A en met die veel te grote slobbertrui van hem zag ze er echt niet vrouwelijk uit. Ze bedacht dat ze hem misschien maar beter in die waan moest laten.

Dat hij dacht dat ze een jongen was, voelde een stuk veiliger nu ze met deze vreemde man in een kleine ruimte verbleef. En als hij op de een of andere manier op het nieuws zou horen dat er een vrouw ontsnapt was, zou hij dat niet zo gauw in verband brengen met haar.

Vreemd genoeg had ze het gevoel dat ze hem kon vertrouwen. Zijn ogen stonden vriendelijk, ondanks dat hij pijn had. Een klein stemmetje in haar vertelde haar dat ze al eens eerder een vreemde man had vertrouwd en daar nu voor op de vlucht was.

Het leek haar dus beter om hem niet wijzer te maken dan hij was. Niet dat ze hem nu niet aan kon. Een keer tegen zijn gewonde enkel trappen en ze zou kunnen ontsnappen. Hij zou haar niet kunnen achtervolgen. Dat idee gaf haar wel een rustig gevoel.

Ze overhandigde hem de droge boxershort en daarna zijn broek. Toen hij even later totaal uitgeput op de bank zat, met zijn voet omhoog op de zitplaats naast hem, keek ze pas weer naar hem.

‘Ik ga nog even wat hout halen dan kan ik de houtkachel weer aanmaken en kunnen je kleren drogen,’ zei ze en liep toen snel naar buiten.

Ze ruimde de berenvallen op en pakte het geweer wat ze had laten liggen. Ze zette dat op een veilige plaats op de veranda en ging toen op zoek naar droog hout. Het zou niet veel worden, want er druppelde nog steeds regen uit de bomen. Niet bepaald goede weersomstandigheden om droog stookhout te vinden.

Desalniettemin vond ze toch nog een aantal dikke takken op beschutte plekjes. Ze nam ook wat stevige natte stammetjes mee omdat die wel zouden drogen bij de kachel. Even later bracht ze alles naar binnen, samen met de vallen en het geweer. Het geweer had ze onder haar arm geklemd en viel op de vloer toen ze naar binnenkwam.

‘Kijk uit!’ schreeuwde de man en sprong geschrokken op terwijl hij verwilderd naar het geweer keek dat met de loop naar hem toe lag.

Zijn blik vloog geschrokken naar haar. Hij kromp gelijk in elkaar omdat hij op zijn gewonde enkel was gaan staan, maar kon niet nalaten tegen haar uit te vallen.

‘Weet je...niet dat...dat hartstikke...gevaarlijk is. Hij...had wel af... kunnen gaan!’

‘Hij is niet geladen!’ meldde ze hem kalm. ‘Ik weet niet hoe dat moet.’

‘Heeft je...vader je...dat nooit...geleerd?’ bromde hij.

‘Nee...mijn ouders leven niet meer. Ik was nog klein toen ze overleden,’ vertelde ze hem.

‘Oh!...Sorry!’ zei hij minder boos.

Het klonk nu eerder medelevend. De man zakte weer onderuit op de bank. Hij had zijn ogen weer gesloten. Waarschijnlijk om de pijn buiten te sluiten. Zijn enkel moest beslist behoorlijk veel pijn doen doordat hij opgesprongen was toen ze het geweer liet vallen.

‘Wat heeft...het dan...voor...zin...om...een geweer...mee te nemen?’ vroeg hij een paar minuten later.

Ze keek hem even zwijgend aan. Wat moest ze hier op zeggen?

‘Ik hoorde vreemde geluiden en voelde me veiliger met een geweer. Wellicht had ik iemand ermee af kunnen schrikken,’ zei ze na even nagedacht te hebben. Dat was tenslotte de waarheid.

Hij reageerde er niet op, dus nam ze aan dat hij het geloofde. Ze knielde bij de houtkachel neer, opende het deurtje en ze legde een paar dikke takken, die er in paste, in de open ruimte. Daarna pakte ze nog een reep van de blouse en propte die tussen de houtblokken. Vervolgens stak ze deze aan. Ze duwde de brandende punten met een tang tussen het hout, dat luid knetterend begon te branden.

Het werd al gauw behaaglijk warm in de kamer. De man deed echter niet anders dan bibberen. Hij voelde koud aan, maar had een bezweet voorhoofd, voelde ze toen ze haar hand op zijn voorhoofd legde. Hij had waarschijnlijk koorts. Een hele nacht in de regen en een behoorlijke wond waren geen goede combinatie.

‘Wil je een dekbed hebben?...Dan krijg je het misschien sneller warm,’ vroeg ze toen ze hem zag bibberen.

Hij knikte echter alleen maar, terwijl hij zijn ogen dichthield.

Ze liep naar de stoel waar ze die ochtend het dekbed overheen had gegooid en legde het over hem heen. Daarna pakte ze een van de kussens en duwde dat onder zijn hoofd.

‘Dank...’ mompelde hij.

‘Ik heb gisteren een blik bonen opengemaakt om te eten. Er is nog genoeg voor ons twee over als ontbijt. Zal ik het opwarmen?’

‘Ik heb...geen honger.’

‘Zal ik dan wat anders voor je warm maken? Soep of zo, zodat je weer warm wordt?’ vroeg ze bezorgd.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, dank je!’ zei hij enkel.

Ze keek bezorgd naar hem. ‘Het is anders wel verstandig om iets warmes te drinken,’ drong ze aan. Maar weer schudde de man zijn hoofd.

‘Wil je dan soms nog een pijnstiller?’ vroeg ze toen ze zag dat hij zijn mond pijnlijk vertrok.

Hij schudde zijn hoofd weer. ‘Laat me...maar even...Het gaat zo...misschien wel wat beter,’ zei hij hoopvol.

Ze knikte slechts en liep naar het aanrecht. Zij had wel trek gekregen, dus zette ze het pannetje op de houtkachel en roerde erin totdat het begon te pruttelen. Ze goot er een beetje van op een bord en ging aan de tafel zitten om te eten. Ondertussen hield ze de man op de bank in de gaten. Hij leek in slaap gevallen te zijn.

Na een uurtje checkte ze het verband. Het zag ernaar uit dat de wond nog steeds bloedde. Ze beseftte dat ze het moest verschonen. Ze scheurde weer een paar repen van haar blouse af. Het waren de laatste schone stukjes van de blouse, dus ze zou kijken of ze de vuile stukken uit kon wassen. Dat zou ze later doen. Eerst maar zijn voet opnieuw verbinden.

‘Ik moet het verband verschonen. Het is doorweekt,’ zei ze.

De man deed zijn ogen weer open. ‘Kun je...het niet laten? Mijn hele...voet klopt,’ zei hij moeizaam.

‘Sorry, maar als je een infectie wilt krijgen, dan moeten we het zo laten anders zou ik het toch maar laten verschonen.’

‘Hoe...weet...je dit...allemaal?’ vroeg hij haar, nog steeds bibberend. Hij keek haar nu onderzoekend aan.

Ze gaf hem geen antwoord maar voelde daarentegen zijn voorhoofd. Zijn voorhoofd was warm en had hij een onnatuurlijke rode bloos op zijn wangen. ‘Volgens mij heb je koorts,’ zei ze bezorgd.

‘In...de kast naast h...het aanrecht...staat alcohol,’ mompelde hij.

Ze stond op en liep naar de kast. Ze duwde het een en ander opzij. Het enige wat ze zag was een fles wodka.

‘Er staat alleen wodka,’ zei ze.

‘Ja...dat bedoelde ik...ook,’ mompelde hij.

Ze pakte de wodka en maakte de fles open bij het aanrecht. Ze goot een beetje van de wodka op de lappen. Dat zou de wond beter desinfecteren, dan het kleine beetje desinfecterende middel dat ze eerder gebruikt had. Dat flesje was trouwens bijna leeg geweest, zodat ze de wond niet eens goed had kunnen ontsmetten.

‘Lieve hemel...man!...Wat doe je nou?’ riep de man ontsteld uit, toen hij zag wat ze deed.

Sara draaide zich om.

‘Het verband ontsmetten en op die manier kan het ook de wond ontsmetten,’ vertelde ze.

‘Ik bedoelde...dat ik een glas wilde...!’ momperde hij.

‘Het lijkt me nu geen goed idee om alcohol te drinken. Je hebt al een paar pijnstillers op. En alcohol op een lege maag is beslist funest. We kunnen het beter bewaren voor het ontsmetten van de wond.’

De man gromde. ‘Weet je wel hoe...duur die wodka is?’

‘Geen idee en dat kan me ook niet schelen!’ Ze pakte zijn voet voorzichtig vast en wikkelde het vieze verband van zijn enkel. Ze onderzocht de wonden. Het zag er vurig uit.

‘Je moet uitkijken dat het geen infectie wordt. Die vallen waren nogal verroest.’

‘Ja!...Dat weet ik, daarom had...au! Hé!...Doe eens voorzichtig!’

‘Sorry, maar je zit nu te piepen als een klein kind. Je zou denken dat je bijna niets gewond bent. Net was je een stuk flinker!’ momperde ze.

‘En jij lijkt op...!’ Hij haalde weer sissend adem.

Ze drukte de met alcohol gedrenkte doeken stevig op de wond en keek hem daarna liefjes aan. ‘Waar lijk ik op?’

De man keek haar woedend aan. Als blikken hadden kunnen doden was ze beslist ter plekke dood neergevallen. Hij zweeg terwijl de zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd stonden. De alcohol op de doeken prikten vermoedelijk behoorlijk in de wonden. Terwijl ze doorging met de wonden schoon te deppen, wierp ze even een blik op hem. Hij verbeet de pijn.

‘Ik begrijp dat jij de eigenaar van deze blokhut bent?’

‘Hmmm Hmmm...au!’

‘Betekent Hmmm, Hmmm ja?’

De man wierp haar weer een dodelijke blik toe. Ze trok een grijns. Ze schonk wat wodka uit de fles op de wond en begon toen de wond te verbinden.

‘Hoe heet je eigenlijk?’ vroeg ze hem terwijl ze hem met een onschuldig gezicht aankeek.

‘Waarom wil...au!...au! Man, doe voorzichtig! Hou op!...Er is nu wel genoeg...alcohol...verspild! De wodka...prijkt nog...erger dan die desinfecterende...rommell...Au!...Ik...kan wel...merken...dat je geen...verpleger bent!’ momperde de man terwijl hij de pijn verbeet. ‘Je...kunt me...beter...jouw naam vertellen...en ik wil ook...graag

weten...waarom je...hier bent!...Weet je niet hoe...gevaarlijk het hier kan...zijn?’

De man beet weer op zijn lip. Zo te zien deed zijn voet behoorlijk zeer. Sara stopte met verbinden en keek hem even onderzoekend aan. Voor een moment wilde ze hem graag uitleggen waarom ze gevlucht was en waarom ze zich hier schuil hield.

‘Mijn naam is Sa...’ zei ze terwijl ze weer verder wilde gaan met verbinden

‘Au! Sam!...zó kan het wel weer...geef me liever nog maar een pijnstillert!’ viel hij haar in de rede.

Sara keek even verbaasd naar hem op. De man had haar naam verdraaid tot een jongensnaam. Hij dacht dus *echt* dat ze een man was. Doordat hij tegen haar uitviel, besloot ze hem toch maar in die waan te laten. Heel misschien zou ze het hem nog wel vertellen als hij fit genoeg was om alleen te blijven en zij haar vlucht voort kon zetten.

Ze stond op en drukte nog een paar pijnstillers uit de strip en gaf hem die met wat water. Hij verbeet de pijn weer door op zijn lip te bijten.

Ondanks dat, had hij een vriendelijk gezicht. Zou hij daarom ook betrouwbaar zijn? Ze had geen idee. Eigenlijk wist ze niet goed meer wie ze wel of niet kon vertrouwen. Het had eerder ook niet goed uitgepakt. Daarom was ze nu op de vlucht. Ze sloot haar ogen even. Niet meer aan denken! Ze was hier voorlopig veilig.

‘Ik wist wel dat het gevaarlijk is in het bos, maar door de regen ben ik verdwaald. Als je vindt dat ik eigenlijk in overtreding ben wil ik wel weggaan hoor, maar ik zal toch echt jouw kleren aan moeten houden. Mijn kleding heb ik ondertussen al als aansteeklont voor de houtkachel gebruikt en de nog schone gedeeltes heb ik gebruikt voor je enkel. En daarnaast; als ik weg ben, is er ook niemand meer die je kan martelen met dat verband en de wodka,’ zei ze nu vol bravoure en met een grijns.

Haar blik gleed onderzoeken over zijn gezicht. Hij reageerde niet, dus vervolgde ze: ‘Trouwens, ik hoef jou niet te vertellen waarom ik hier ben. Iets met privacy, weet je wel? En als het je niet zint dat ik het niet vertel, wil ik best weggaan, je zal me dan alleen de juiste weg moeten wijzen. Ik ben verdwaald, weet je nog? Je kunt me

eventueel vertellen waar ik het dichtstbijzijnde ziekenhuis kan vinden. Maar omdat ik daar lopend naartoe zal moeten, kan het nog wel een dag of wat duren voordat er iemand komt om je te helpen. Misschien nog wel langer, want ik weet niet waar ik die mensen naartoe moet sturen! Je kan dus kiezen; of dát of ik blijf hier en help je...Dus wat wordt het?’

‘Je bent...wel aardig...gebekt voor een jochie!’

‘Ik ben geen jochie!’

‘O ja, natuurlijk!...Net zoals ik geen man ben zeker!’

Ze keek hem boos aan. ‘Moet ik je nu nog helpen of niet?’

‘Hmmm,’ zei de man weer.

Ze zuchtte diep. Hij was beslist een man van weinig woorden. Als ze het goed in kon inschatten, betekende “Hmmm” bij hem “ja”. Ze keek weer naar zijn voet en ging verder met het verbinden. De eerste laag, de met de in alcohol gedrenkte lappen, zat er al om heen. Vervolgens draaide ze er een tweede laag droge lappen omheen. De man verbeet de pijn terwijl zij zijn enkel en voet verbond. Zijn been en hele voet voelden warm aan. Het leek alsof de koorts weer teruggekomen was.

‘Je kunt misschien beter even op bed gaan liggen. Daar lig je gemakkelijker,’ zei ze toen ze hem zag rillen.

‘Ik blijf...liever hier...liggen!...Kun je...me misschien nog even een pijnstillertje...geven?’

Sara betwijfelde of het nog wel goed was om hem weer een pijnstillertje te geven, maar hij had zo’n pijn dat ze het niet over haar hart kon krijgen om hem de pijnstillertje te weigeren. Ze stond ze op en liep naar de EHBO doos. Ze haalde er nog twee pijnstillers uit.

Ze liep terug naar de man op de bank, met de pillen en een beker water. Zijn ogen waren dicht en het zag ernaar uit dat hij sliep. Ze twijfelde of ze hem wakker moest maken. Haar blik bleef een tijdje op hem rusten. Zijn blonde haar was waarschijnlijk lichter als het niet zo nat van het zweet en de regen was. Zijn haar was iets te lang, maar was in laagjes geknipt en viel rommelig krullend over zijn voorhoofd. Het stond hem wel.

Hij had een klein kuiltje in zijn kin en een licht baardje, alsof hij zich een dag of wat niet had geschoren. Hij had helblauwe ogen, had ze gezien. Ze schatte hem een jaar of vijf ouder dan zij.

Misschien zelfs iets ouder dan dat. Hij was niet echt knap, maar hij had iets wat ze aantrekkelijk vond.

Ze slikte. Dit was veel te gevaarlijk! Als ze slim was, zou ze direct vertrekken, maar ze kon hem hier niet alleen achterlaten. Als zijn verband niet regelmatig werd verschoond, zou hij een heftige infectie kunnen krijgen. En dat zou dan haar schuld zijn. Zij had immers die berenvallen neergelegd.

Sara boog zich over hem heen. 'Hé! Wakker worden. Je moet de pijnstillers nog innemen. Ze hebben een koortsremmende werking, dat zal helpen de koorts tegen te gaan. Als je de pillen ingenomen hebt, help ik je naar bed. Die bank ligt niet echt comfortabel.'

Ze schudde even aan zijn schouder. De man opende zijn ogen. Het leek er even op alsof hij haar niet echt zag. Ze gaf hem zijn pillen en het water. Hij slikte de pillen door en dronk een beetje water. Daarna trok ze hem overeind.

'Kom! Even flink zijn en meewerken. Het is niet ver naar de slaapkamer.'

Ze dacht even dat hij zou weigeren mee te lopen maar toen stond hij toch op en hinkte moeizaam met haar mee. Hij leunde zwaar op haar. Het duurde langer dan ze dacht om hem op het bed te krijgen. Hij slaakte een diepe zucht toen hij eindelijk op het bed neerviel. Het leek alsof hij zijn adem al die tijd ingehouden had.

Ze haalde het dekbed van de bank, sloeg het over hem heen en liep toen naar het hoopje kleding dat nog steeds naast de fauteuil lag. Ze haalde zijn zakken leeg en legde de inhoud op de eettafel. Daarna hing ze de broek, bodywarmer en trui over één van de bankjes van de eethoek. Ze schoof het bankje dicht bij de houtkachel. De sokken en de boxer gooide ze in een emmer en zette een ketel water op de houtkachel.

Ze inspecteerde alle kasten op zoek naar zeep. Ze vond een fles vloeibare groene zeep ergens achter in een aanrechtkastje. Dat was eigenlijk om schoon te maken, maar het rook lekker fris en het zou dus ook de kleding wel reinigen. Zeep was nu eenmaal zeep.

Ze goot wat van de groene zeep in de emmer en toen het water kookte, goot ze dit erbij. Vervolgens stopte ze de bloederige repen van haar blouse bij de boxer en de sokken, zodat die ook schoon

konden worden. Ze pakte een lange houten lepel en roerde een aantal keren de kleding rond in de emmer.

Daarna liet ze het een tijdje staan. Ze liep weer terug naar de slaapkamer en zag dat de man nu rustiger sliep. Mooi, dat zou hem helpen te herstellen. Het bed was dan wel niet opgemaakt, maar voor nu was het voldoende. Alles was beter dan die harde bank.

Toen ze naar de huiskamer terugliep, viel haar oog op de dingen die ze uit zijn broekzakken had gehaald. Een portemonnee, een Zwitsers zakmes, een mobieltje en een sleutelbos. Ze keek in de portemonnee. Er zaten wat Canadese dollars in. Verder een rijbewijs, een identiteitskaart en een bankpas. Ze pakte de identiteitskaart op. Jacob Anderson las ze, roepnaam Jake. Bij zijn geboortedatum zag ze dat hij in Ottawa geboren was en bijna zes jaar ouder was dan zij.

Zou hij nog in Ottawa wonen? En zo ja,...wat deed hij dan hier in de Rocky Mountains, in de buurt van het kleine stadje Hope? Ze onderzocht het mobieltje. Dat leek beveiligd met een pincode en voor zover ze er verstand van had, zag ze dat ze hem toch niet kon gebruiken omdat er geen bereik was in dit gedeelte van het bos. Dat was waarschijnlijk ook de reden waarom hij niet om hulp had kunnen bellen toen hij in de berenval was getraft.

Haar blik gleed weer naar het geld dat in de portemonnee zat. Ze trok het uit het vakje en telde het. Toch zo'n vijftig dollar bij elkaar. Het zou handig zijn om wat geld op zak te hebben als ze weer verder trok. Op het moment had ze helemaal niets om iets te kunnen kopen. Nog geen broodje!

Haar ogen gleden naar de man die in de slaapkamer op het bed lag te slapen. Het stemmetje dat net nog in haar oor gefluisterd had dat ze het geld hard nodig zou hebben als ze verder trok, zei haar nu dat ze het niet kon maken het geld te stelen. Het was al erg genoeg dat ze het op haar geweten had dat door haar toedoen de man gewond was geraakt.

Dus hem bestellen was iets wat ze nu beslist niet kon doen. Zodoende stopte ze het geld met een zucht weer terug in de portemonnee, terwijl ze er even spijtig naar keek. Ze klapte de portemonnee dicht en legde die weer naast de andere spullen op tafel.